

Място за срещане на вярващи

Х.Л. Хайлкооп

Съдържание

ВЪВЕДЕНИЕ.....	1
1. ИЗРАЕЛСКИЯТ НАРОД В ПУСТИНЯТА	2
2. ИЗРАИЛСКИЯТ НАРОД В ХАНААН.....	4
3. СЛЕД ВАВИЛОНСКИЯ ПЛЕН.....	6
4. СЪБИРАНЕ В ИМЕТО НА ГОСПОДА ИСУСА.....	10
5. ПОКЛОНЕНИЕ В ДУХ И ИСТИНА	12
6. СЪБИРАНЕ ВЪВ ВРЕМЕ НА УПАДЪК	14

ВЪВЕДЕНИЕ

На много християни липсва разбиране относно, призиването на вярващите на земята. Те мислят, че всичко е наред след като грешник дойде при Бога и изповяда вината си, и тогава знае, че греховете му са простени въз основа на спасителното дело на Господа Исуса.

А що се отнася до Евангелието, те стриктно се придържат към Божието Слово. Но поради слабия си интерес за живота след покаянието, те не мислят, че именно за него Библията е единствения пътеводител.

Както във всички неща и тук при внимателно четене Свещеното Писание ни учи на правилното служене на Бога.

В 1 Солунци 1:9 се казва: „и както сте се обърнали от идолите към Бога, за да служите на жив и истинен Бог”. Първо идва покаянието, защото обикновен човек не може да служи на Бога (Римляни 3:10-12). Но след това идва служението на Бога! Следователно, целта на Бога не е (самоцелното казвам аз) покаяние на човека, но покаянието е крайно необходимо средство, за да се стигне до целта – „да служим на живия, истинен Бог”.

В посланието към Римляните в първите 11 глави намираме точно описан пътя, по който грешника се приближава при Бога. В глава 12:1 се казва, че нашето разумно служение е да представим „телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога”. А стих 2 ни увещава да изпитваме и познаем коя е добрата, благоугодна и свършена воля Божия.

Не би трябвало да има различия в мненията, че волята на Бога може да се разбере само в Словото Божие. Това означава, да изследваме Божието слово, ако искаме да знаем как да служим „на живия и истинен Бог” според Неговата воля. В Псалм 119:105, 99 псалмиста казва: „Твоео слово е светилник на нозете ми и виделина на пътеката ми” и „По-разумен съм от всичките си учители, защото се поучавам от Твоите изявления”.

Когато мислим за богослужението, първо трябва да се занимаваме със срещата на вярващите, защото те заедно влизат в непосредствена връзка с Бога. В служба на поклонение, те изказват благодарност за това, което Той е направил. В молитвения час те Го молят за нуждите си. В проповедта, Той идва , за да ги

напътства във всички тези събрания. Бог иска да бъде между тях (1 Коринтяни 14:25; Матей 18:20 наставление).

Ние намираме също, че напътствията за срещата имат важно място както в Стария, така и в Новия завет. Например, колко много се говори в книгите Изход и Левит за шатъра за срещане (скинията) и състоялата се там служба! И в Новия завет, в посланието към Римляните намираме учението за спасение, а в Посланието към Коринтяните се съдържат Божествените основни положения за среща на вярващите с Бога.

Странно е, че никъде не съществуват толкова различни мнения, както по този въпрос. Един е на мнение, че може да се среща само с такива, които мислят като него по някои страни от истината. Друг вярва, че може да се събира само с такива, които заедно образуват държавна църква т.е. с тези, които изповядват официалната религия на страната; трети мисли, че трябва да остане там, където се е покаял, а четвърти е на мнение, че трябва да отиде на място, където според него, най-много ще бъде благословен. Толкова ли неясно Словото Божие говори по този въпрос? Или няма определени наставления?

Нека изследваме този въпрос и да обмислим, че „послушанието е по-добро от жертва” (1 Царе 15:22).

1. ИЗРАЕЛСКИЯТ НАРОД В ПУСТИНЯТА

Първо - една забележка относно стойността на старозаветните поучения за нас. В 2 Тимотей 3:16 се казва, че всичко писано е боговдъхновено и полезно „**за поука, за изобличение, за наставление в правдата**”. А в 1 Коринтяни 10:11, че всички неща, които се случиха на Израел в пустинята, служат на тях за пример и нам за поука. Накрая в Евреи 9:23 ни се казва, че видимите неща в Стария Завет са образи на небесните, духовните неща, за които говори Новия Завет. Следователно, в Стария Завет намираме Божии мисли за небесни неща, изразени във видими образи. Така жертвите в Стария Завет са символи на личността и делата на Господа Исуса. А скинията и храмът - Божият дом на земята, ни дават за естественото око изображение на духовния Божий Дом, за който ни говори Новият завет (1 Петрово 2:5; Ефесяни 2:20-22 и 1 Коринтяни 3:16). Така ап. Павел ни дава възможност да видим в 1 Коринтяни 9:9, че и най-обикновените материални предписания имат духовно значение. Нека разгледаме Стария Завет в тази светлина.

В книгата Битие не се говори за събиране на вярващи. Ние виждаме тук само една единствена личност, която лично служи на Бога, заобиколена от безбожни люде. Забележителното е, че щом като Бог започва да отделя един народ за себе си, има указание (признаци казвам аз), че Той иска да живее сред народа Си и там народа Му да Го доближи.

Когато Авраам дойде в Ханаан, призова името Йеова във Ветил (това означава Божий Дом). Божието Слово употребява тук името Ветил, въпреки, че това място тогава се наричаше Луз и едва 162 години по-късно бе наречено от Якова – Ветил. Но когато напусна Ветил, това му донесе глад и мъчения, които бързо изчезваха когато се завръщаше във Ветил и при олтара, който той отпреди беше изградил.

Място за срещане на вярващи

В Битие 28 Бог се явява на Якова на същото място, когато той е на път за Харан. В Харан трябваше да се родят неговите синове и така да се сложи началото на народа. В Битие 35 виждаме, че Бог отново довежда Якова във Ветил и там му се открива.

Но това са само указания. Същинското разглеждане на нашия предмет намираме след Изход 19. Наистина Мойсей говори пред фараона за общи жертви на народа. Но те не могат да бъдат принесени в Египет. Първо трябва да бъде заклано пасхалното агне (Изход 12). Народът трябва да бъде освободен от Египет и всяка връзка прекъсната (Изход 14). Когато (след като, казвам аз) Бог изрече, че Израел е Негов народ, тогава Той вече можеше да живее сред Своите Си люде и да има място където народа се събира с Него (Изход 25:8). А в Изход 25:40, намираме почти само наставления за шатъра и служението в него. Шатъра се нарича:

Скиния (Изход 25:9)

Шатъра за срещане (Изход 29:42)

Шатъра за плочите на свидетелството (Числа 17:7)

Тези имена ясно разкриват предназначението му. Това беше Божия дом – жилището (Изход 25:8,9), мястото, където Бог живееше сред Своя народ. Но в жилището и народа се срещаше с Бога. После скинията стана Божие свидетелство на земята. Тук се виждаше Бог в Своята святост, но и в Своите любов и благодат.

На това място всички мъже трябваше да идват три пъти в годината и да принасят най-първите плодове (Изход 34:23,26). Там се принасяха жертвите (Левит 1-7) и свещениците се ръкополагаха (Левит 8-9). Даже всички животни, които се колежа за ядене, първо трябваше да бъдат приведени там (Левит 17:4).

Можеше ли за израелтянин, който познаваше Божието Слово да има каквото и да е съмнение относно мястото за събиране?

Каква радост е трябвало да бъде за Бога, да има народ, който чува Неговите заповеди и наставления, и за това е дошъл със смирено сърце да ги изпълнява (Изход 35). Бог не изисква, но очаква жертва, принесена с радост. И по какъв чудесен начин откликна народа! Никой не се отдръпна. Всички дойдоха с побудени сърца, за да дадат най-доброто за Бога. Жените даваха своите накити и огледала (Изход 38:8); мъжете – скъпите си платове, злато и сребро. Никакъв егоизъм, никакъв страх от непочтеност или желание за печалба можеше да ги спре, да не вършат волята на Бога. Но не всички можеха да дадат еднакво. Някои жени например, имаха мъдро сърце и можеха да вършат повече от другите. Обаче всички идваха и донасяха от сърце това, което имаха! Не ни ли кара това да мислим за първата християнска църква, така както е описана в Деяния 2:42-47?

И какъв беше отговора на Божията доброта за тези постъпки? Щом като шатъра беше построен според Божия план, Бог дойде сред Своя народ, за да живее, да обитава там и то по ясно видим начин за всеки един (Изход 40). Той им говореше от Своето жилище като споделяше с тях Своите чудесни мисли.

Той ги учеше как да идват при Него и в ядене от същата жертва да имат общение с Него (Лев. 3:11; 7:19); как Ароновите синове да чакат пред входа на шатъра (Левит 9:9); как да помагат при умилюстивението (Левит 9:9); как всеки да запази чистотата си (Лев. 11) и как може отново да се очисти този, който е станал нечист (Левит 12-15). Той определи празниците, които трябваше да спазват казвам

аз (Левит 23) и им даде предписания, според които никой не може да загуби наследството си за постоянно (Левит 25). Бог даде всекиму място и служение сред хората си така, че народа стана едно подредено цяло, при което всичко вървеше по правила (Числа 1-4). И какви чудесни неща им разкри по-нататък в седемте седмици между Изход 40:1 и Числа 10:11!

За съжаление израилският народ не остана за дълго в това добро състояние. Бог се оплаква в Амос 5:25, 26, че не са Му принасяли жертва в пустинята и че са носели идолите си. Те забравяли мястото на срещата и отивали на други места, където Бог Го нямало.

2. ИЗРАИЛСКИЯТ НАРОД В ХАНААН

В книгата Второзаконие намираме нови поучения. Народът е в края на 40 годишното пътуване из пустинята и пристига в Йордан, за да влезе в обещаната земя. Бог им дава наставления как да се обхождат помежду си там.

Разделението на тази книга е ясно за всеки читател. Първите 11 глави дават обзор върху историята на народа и Божиите благодатни пътища. В 12 глава започват „повеленията и съдбите”, които трябва да бъдат съблюдавани в обетованата земя, а глава 30 и следващите ни представят края – едно пророчество, което ни разкрива как в следствие на непослушанието си, народа е изгонен от страната.

Както вече казахме, в първите 11 глави се проследява пътуването на евреите през пустинята. Тук не става въпрос за едно обикновено повторение, което срещаме в Изход и Числа. Преди всичко се изтъква, че Божиата любов и вярност ги е предпазила от нещастия и че всички трудности, даже цялото пътуване, продължило 39 години „**през голямата и страшна пустиня**”, бяха резултат от непуслушанието им. Ако бяха изпълнили Божиите заповеди, биха пристигнали в страната само след 11 дни път през пустинята (Второзаконие 1:2). Тази част завършва с глава 11, където още веднъж ясно се подчертава, че само пълната зависимост и послушание спрямо Божието Слово може да ги задържи в благословенията на наследствата, които Бог искаше да им даде.

След като сърцата им се отвориха, за да слушат, Бог им даде във Второзаконие 12:29 „**повеления и съдби**”. Както винаги така и тук, най-важното е събирането на народа, за да служи пред Бога. Народът щеше да отиде в една страна, където всичко говореше за идолопоклонство т.е. за служба на демони (виж 1 Коринтяни 10:20). Човешкото сърце е склонно да се приспособи към заобикалящата го среда. Това виждаме и в по-нататъшната история на народа и за съжаление, също така ясно и в християнството. Затова още в началото Бог им даде ясно да разберат, че служението на Бога е несъвместимо с идолопоклонството. Има много демони, затова езичниците се кланят на много богове, по най-различни места и начини – из планините, хълмовете, под дърветата. А главната мисъл на Стария завет е – **ЙЕХОВА, НАШИЯТ БОГ Е ЕДИНСТВЕН ГОСПОД** (Второзаконие 6:4). Те го познаваха като всемогъщ Бог – Творец и като Йехова. Затова може да има само едно място за поклонение и само един начин на служение. Не може да има съгласие с идолослужението. Това съвсем ясно ни се казва във Второзаконие

12:2-7, в цялата 12 глава и на много други места в Библията. Единният Бог, Творец на небето и земята, всесилният Йехова, единственият Бог на Израел, изисква правото за себе си да определя къде и по какъв начин да Го доближава народа, който живее в Неговата земя.

Ето защо това се споменава в тази глава 6 пъти, в глава 14 – 3 пъти, в 15-та веднъж, в глава 16 отново 6 пъти и в глава 17 – 2 пъти, винаги за мястото, което „вашият Бог Йехова ще избере”. И по-нататък в Изход 18:26 и 31 още 3 пъти, което прави общо 21 пъти. Не дава ли това поразяващо впечатление за върховната власт на Бога и за стойността, която Той дава за мястото, където се събира Неговия народ?

Бог иска народа Му на практика да бъде единен, така както Той го вижда по всяко време единен с дванадесетте хляба за предложение във светилището (Левит 24:5), в дванадесетте ониксови камъка на презраменниците и на дванадесетте камъка върху наградниците на свещеническите одежди (Изход 28).

Това практическо единство се постига чрез обща цел, един общ предмет в Божието служение и в единомислие (виж 1 Коринтяни 1:10). Името на нашия Бог има чудна обединяваща сила. Сатана знае това и не се страхува от нищо друго, както от тази сила. Затова той винаги се стреми да нарушава единството. Много вярващи не го разбират. Безбожния Йеровоам обаче, виждаше това много добре. Той знаеше, че общото богослужение, свързано с „**Името Господно**” несъмнено ще унищожи разцеплението. Затова той въведе богослужение на друго място, за да пребивава там само неговото име, а не на избраното от Бога място (3 Царе 12).

Във Второзаконие 12 всичко е насочено към осъществяване и укрепяване на практическото единство, което Той искаше да даде на Своя народ. Бог очакваше и желаше народа с благодарно сърце да върне част от богатствата, които Той - Дарителя им беше дал. За това в тук се споменават всички тези доброволни жертви. Само десетъка и принасянето на първородните бяха задалжителни жертвоприношения. Бог иска всичко, което Му се дава, да се дава доброволно с благодарно и послушно сърце; да се донесе на това място където Той обитава, където е сам Той. Бог също желае лично да го приеме от ръката на Дарителя и да се наслаждава в общение с него. Една част от жертвата посвещава като Негова „храна” или Негов „хляб” (Левит 3:11), а останалото е за Неговия народ със синовете и дъщерите им, слугите и слугините им, левити, които с радостни сърца да се веселят пред Неговото лице (Второзаконие 12:7, 18).

Беше ли мислимо за един народ по-славно служение от описаното тук? Но то бе определено само за сърца изпълнени с любов към Бога. Затова такива сърца ценят общението с Него.

По-възрастният син в Лука 15 не ценеше радостта от общението с Баща си. Той искаше да се весели с приятелите си, вън от присъствието на Баща си. Практически това беше служение на идоли. Какво противоречие с казаното в Исаия 26:8 – „**желанието на душата ми е към Твоето име и Твоето споменаване**” и с Второзаконие 18:6, където се говори за един левит, „**който идва с цялото желание на душата си на мястото, което Бог ще избере.**” От следващите глави на Второзаконие виждаме колко важно значение за живота на народа има определеното от Бога място. Не може да бъде другояче. Живота на Божия народ трябва да бъде основан на факта, че Бог живее сред тях. В глава 14 и 15 се говори

за яденето на десетъка и първите плодове. В глава 16 се разказва за заколването на пасхалната жертва, седмичния празник и шатороразпъването. В 17 глава се уреждат всички трудни спорни въпроси, а в 18 се описва служението на левитите. В 26 глава четем за принасянето на кошницата с плодове пред Бога, а в 31:11 се заповядва във всяка юбилейна година да се чете Закона пред целия Израел.

От 3 Царе 11:36 знаем, че споменатото място е Ерусалим. Псалм 78:68 ни показва, че Бог избра хълма Сион, който Той обикна и изгради там светилището Си. По-нататък виждаме, че Бог споменава това място във връзка със слугата си Давида – преобраз на Давидовия син - Исуса, който в Матей 18:20 говори за мястото свързано с Неговото Име и иска да бъде между Своите Си. От Псалм 132:4-5 разбираме, че още от младостта си Давид търсеше мястото, където Бог иска да живее. Той го намери там, където първо Халеб намери наследството си и където Кореевите синове намериха в пустинята пътища прокарани в своите сърца (Псалм 84:5). И АКО НЕ ГО НАМЕРИМЕ ПЪРВОНАЧАЛНО, Т.Е. , АКО НЕ ПРИЕМЕМ В ПЪЛНА ЗАВИСИМОСТ И ВЯРА ДУМИТЕ НА БОГА ЗА ТОВА МЯСТО И ЧРЕЗ ТОВА НАШЕТО СЪРЦЕ НЕ ПОЗНАЕ ТОВА МЯСТО, ТО НЯМА ВЕЧЕ НИКОГА ДА ГО НАМЕРИМ. Давид го разбра едва след една смиряваща го опитност. В 1 Левит 21 и 22, виждаме, че първо дойде Божият съд за неговото високомерие и едва след като заплати пълната цена за него, Бог му откри мястото където щеше да бъде построен Дома Господен. Винаги е необходима жертва, за да се откажем от всички плътски неща и така да постъпваме само според Божията воля.

За съжаление Израел не се покори и наруши Божиите заповеди. След като очевидците на големите Божиите дела и чудеса измряха, народа бързо се отклони и започна да служи на идоли (Съдии 2:7-13). В книгата на пророк Осия 4:13 Бог обвинява, че хората жертват по върховете на бърдата и кадят по хълмовете, под дъбовите, тополите и тервинтите. Те вършеха точно това, което Бог изрично забрани във Второзаконие 12. Дори богоязлив човек като Соломон жертваше и кадеше по високите места, докато Бог не го дари с особена мъдрост (3 Царе 3:3). И към почти всички царе Бог отправи същото обвинение, колкото и богоязливи да са били те. И тук ние хората нарушихме това, което Бог ни беше поверил.

3. СЛЕД ВАВИЛОНСКИЯ ПЛЕН

В книгите Ездра и Неемия пред нас се открива един нов период от историята на Израел. Божията святост напусна Ерусалим поради неверието на народа, чиито страхотни размери ни описва пророк Езекиил (глава 8). Ерусалим беше мястото, което Бог избра, за да пребъдва там Неговото Име. В него беше „трона на Йехова” (1 Летописи 29:23). Бог нарича Ерусалим чрез пророк Езекиил „непослушната жена и блудница” (Езекиил 16:32, 35). Десетте племена са били отведени в плен, в Асирия от Салманасар, а 134 години по-късно бе унищожено Юдовото царство от Навуходоносор, при което по-голямата част от жителите на Юдея бяха отведени в плен, във Вавилон.

Но Бог мислеше с милост за верния остатък и затрогна сърцето на цар Кир – царят на Персия, който позволи на Юдейският народ да се завърне в Ерусалим,

сбъдвайки по този начин пророческите слова, които Исаия беше изрекъл преди 150-200 години (Исаия 45). Само една малка част от Юда и Вениамина се възползва от тази възможност. Според Ездра 2:64 това бяха около 42 000 души, които се завърнаха обратно в родината с Зоровавел. Като си помислим, че е имало времена когато Юда и Израел имаха общо 1 200 000 войни, виждаме каква малка част се завърна у дома. Повечето не жадуваха за дадената от Бог земя и за Ерусалим, където някога се издигаше храма на Бог. Други, като Данаил например, бяха възпрепятствани и не можаха да се върнат в Израел поради позицията, която заемаха или поради напредналата си възраст.

Бог обаче беше с малкото останали. Той ги окуражаваше и подкрепяше, закриляше ги от враговете им и ги осеняше с помощта и благоволенieto Си. Бог не ги постави обратно в положението, в което бяха преди попадането им в плен. Той не отминава неверността и не възстановява загубено състояние поради неверност и грях. Бог не върна Адама в Едемската градина. Този остатък трябваше да се лиши от видимото присъствие на Господа. Трона на Йехова не беше вече в Ерусалим. Зоровавел, княз от царския род на Давида, не се възкачи на Давидовия престол, а остана само местен управител от могъщата персийска империя. Бог оттегли Своята святост от Ерусалим и даде прякото управление върху земята на народите (Ис.Н.З. 3:11; Лет. 29:23; Данаил 2:38; Исаия 45:1). Бог признава властта на световните езически царства. Времето в пророчествата на Агей и Захария се пресмята след царуването на езическите царе. Бог не подежда в полза на Своя народ, унищожавайки тези, които владееха над него, но вложи благосклонност в сърцата на тези управници към юдеите.

Ако тези малко останали люде, говореха така, както мнозина днес, сигурно не биха се завърнали в Юдея. Повече от 1000 год. Бяха минали откак Мойсей оповести „закопи и съдби”, чрез които Бог постанови мястото за богослужение на всичките 12 племена и извършването на свещеническите обряди. 500 год. бяха изминали откакто Соломон построи великолепия храм и го подреди според Божия план, така както го беше приел баща му Давид. Никога неверието не е имало по-голям повод от този да каже, че е невъзможно да се покорим на Писанията. Трябваше ли сега, след като бяха изминали 1000 години и обстоятелствата бяха съвсем различни, тези хора да се покорят и да направят това, което беше повелил Бог в Мойсеевите книги?

Та нали сам Бог напусна Ерусалим и допусна храма и града да бъдат опожарени! Той беше благословил юдеите, които живеяха във Вавилон и другите страни. Да си припомним историите на Естир и Мардохей, Данаил и неговите приятели. Не беше ли това доказателство, че тези, които бяха останали във Вавилон са на прав път? А в Ерусалим вече нямаше обитаема къща, нямаше олтар за жертвоприношение, нямаше храм за служение, нямаше ги дори и градските стени, които да пазят хората от врагове и зло.

Трябваше ли да се извлекат поуки от историята? В продължение на столетия в Ерусалим служеха на Бога само две племена. Всичко се беше променило в последните 70 години и Бог го допусна. Сега обаче, само една малка част от Юдея и Вениамина, с няколко свещеника и левита се завърнаха в опустошения град. Значеше ли това, че тази шепа хора трябваше да постъпят според Божиите наредби

така както ги е записал Мойсей в книгите? Та това бяха 42 000 души – едва 5% от цялото население на Израел.

Но вярата не допуска да бъде ръководена от съображения колкото и логични и правилни да ни изглеждат те. Тя не се съобразява с обстоятелствата. Тя не преценява правилността на поетия път според външните показатели. Тя не разчита на броя на хората. Тя не допуска да бъдат преценявани Божиите повеления от историята, но преценява историята според послушанието на Божиите заповеди. Тя (вярата) пита само какво казва Божието слово без да се съобразява с други неща.

Божието Слово казва, че Палестина е обещаната земя и Ерусалим е мястото, което **„Той е избрал, за да пребъдва тук Неговото име”**. Там беше Неговият дом, където народа Му се доближаваше до Него. И така ... след като остатъка вярващи люде чуха Божието послание, тръгнаха към Ерусалим. Навярно са срещнали много опасности по пътя. Враждебността на народите, населяващи земите около Ерусалим положително беше голяма. Но каква ревност проявиха завърналите се!

Първо беше проверено дали всички могат да докажат произхода си като израилтяни или като свещеници. В обикновени времена това не би било необходимо. Всеизвестно е било кой е израилтянин, свещеник и кой чужденец. Но поради разпръсването им между народите и за жалост смесването им с тях, както и поради факта, че в страната живееха чужденци, беше възможно чужденец да се представи за евреин, а свещеникът да не бъде от чисто потекло. Едно обикновено заявяване от страна на личността кой какъв е не е било достатъчно. Във време на упадък, когато някой е проявявал претенции към даден пост или титла, е трябвало да докаже правото си за това. Не че Зоровавел оспорваше техните претенции. Това той предостави на Бога – **„Господ познава Своите си”** (2 Тимотей 2:19). За да бъде взето решение трябваше обаче чисти и неоспорими доказателства. След като беше установено кой принадлежеше към Божия народ и кой може да бъде свещенослужител, се състоя първото Богослужение. Нямаше съмнение по въпроса къде трябваше да се събират. **„Людете се събираха като един човек в Ерусалим”** (Ездра 3:1). Нямаше разногласия по отношение на това, което трябваше да се прави. Поучението от Божието Слово е с безценна стойност и в Неемия 8:13 виждаме колко важно място заема то сред верния остатък. Първото нещо, което този освободен и чрез Бога възстановен народ направи е да жертва на Бога, да слави Бога и да Му служи.

Нямаше ни най-малко съмнение всред народа къде трябваше да се състои Богослужението. Имаше само **„едно място, което Йехова бе избрал, за да пребъдва Неговото име”** – Ерусалим; само един олтар, върху който според Божията воля можеше да се извършва жертвоприношение – олтарът на гумното Орна в предверието на Божия Дом на храма.

Разбира се храмът не се издигаше там. На мястото бяха само неговите развалини. Самият олтар го нямаше, но мястото, на което някога той беше издигнат беше там. Така, израилтяните построиха нов олтар. Същият този олтар, издигнат на старото място, на стария площад, се нарича от пророк Малахия **„Господната трапеза”**. Там, върху олтара на Господа, в предверието на руините на храма, те принасяха жертви на всеизгаряне, „както е писано в Мойсеевия закон”. Там празнуваха празника на шатроразпъването, „както е писано” и принасяха жертви за празника „според предписанията”. Може ли да има нещо повече от това, което да

докосне и склони сърцата им да действат само според Словото Божие, освен Богослужението на това място, където пребъдва Името Господне в Неговия Дом?

След като израилтяните проявиха такова пълно покорство и послушание към Словото на Живия Бог, Бог им даде повече светлина и ги подготви за нещо по-голямо. Те не издържаха повече гледката от развалините на храма. Чувствате се подтиквани да започнат строежа и възстановяването му. Храма беше толкова жестоко опустошен, че предишното му великолепие не можеше да бъде възстановено. Тези, които знаеха как изглеждаше храма преди плачеха, поставяйки основите на новия.

Забравиха ли те, че ковчега на завета с плочите на закона и стомната с манната вече ги нямаше? Ами плочата на умилоствението, върху която свещеника всяка година трябваше да пръска кръв в деня на умилоствение? А какво да кажем, че херувимите между, които живееше славата на Йехова вече не бяха там? А и поради своята малочисленост и бедност те не можеха да изградят храма с такова великолепие, с каквото го беше издигнал Соломон. Но колкото и слаби да бяха старанията им, колкото и бедна и невзрачна да изглеждаше новата постройка в очите на хората, за Бога тя беше повече от чудесна! Той виждаше послушанието към Неговото Слово в сърцата им и това беше приятно за Него. И Той ги окуражаваше, казвайки, че в Неговите очи това е същият храм както Соломоновия и че последната слава на този дом ще бъде по-голяма от първата! Храмът на Соломон, храмът на Зоровавел, храмът на Херодот и храмът през хилядагодишното царство (Езекиил 40-43) в очите на Бога са един и същи храм. Има само един Божий дом (Агей 2:9).

Не че завърналите се бяха с нещо по-добри от останалите свои братя във Вавилон. Те принадлежаха към същия народ, който заслужи Божия гняв. В Ездра и Неемия ние четем за толкова много слабости и грях, че само може да се учудим защо Бог не ги унищожи, изливайки съда си над тях. Бог ги обвини чрез пророк Агей, че те живееха в богати, облицовани къщи, а не мислеха за построяването на храма. Също така, противно на Божието Слово те се бяха смесили с народите (Ездра 9-10; Неемия 9, 13:3, 23). Даже първосвещеника Еляшиб е дал лош пример; благородните са притеснявали бедните, дори са ги продавали в робство. Но въпреки всичко, Бог вижда единствено тях като представители на Своя народ; пише тяхната история и подбужда царе и владетели да им помагат. На тях Той изпраща пророците си и им дава Своите обещания. За другите се говори само дотолкова доколкото техните обстоятелства са свързани с остатъка (от Евр. Народ), като например в книгата Естир, където става дума за предотвратяване унищожението на целия народ и остатъка. При последните обаче, Бог намира основа за послушание, въпреки всичките им недъзи и слабости. Макар че понякога забравяха, в последствие те се допитваха до Бога – търсеха Неговите помисли, как да постъпват и да служат според волята Му. Това ги доведе до мястото, което Бог беше избрал, за да пребъдва Неговото име. Следният стих остава в сила за всички времена: „**Послушанието е по-добро от жертва и покорността от тлъстината на овен**” (1 Царе 15:22).

4. СЪБИРАНЕ В ИМЕТО НА ГОСПОДА ИСУСА

Както може да установи всеки внимателен читател в евангелието на Матей Господ Исус е представен като Царя, който идва при Своя народ Израел, за да установи Своето царство. В родословието се изтъква произхода на Царя от Давидовия род, а в Матей 2 намираме поклонението на мъдреците от изток пред Царя. Царството тук се нарича Небесно Царство, защото въпреки че е на земята, трябва да се ръководи от небесни принципи.

В Матей 4:17-25 четем една изключително силна проповед на Господа. А когато големите множества от хора започват да Го следват заради многото извършени чудеса, Исус произнася прочутата проповед на планината (Матей 5-7), в която оповестява основните положения и принципи на царството или по-точно казано характера на онези, които ще участват в него. Тези основни положения бяха в противовес с високомерните мисли и учения на юдеите и в Матей 8-12 виждаме как Исус е отхвърлен от фарисеите и народа. В глава 13 ни разкрива новия характер на Царствата – едно царство, чиито Господар и цар отсъства, където са посяти плевели между житните класове и където брашното ще се закваси от киселия квас (сравни 1 Коринтяни 5:6-8). Но това не се отнася само за юдеите, защото нивата е светът. А в Мат. 16 ние се открива новото царство, което предстои да настъпи – църквата, която ще бъде изградена от Христа.

Това е важен момент. Петър изповядва Христа не само като Божий Син, но и като син на Живия Бог, в Когото е живота и животворящата сила. Исус, който при Своето възкресение строши портите на ада и за това в сила обявен като Божий Син (Римляни 1:4), изгражда Божия Дом – църквата на Живия Бог (1 Тимотей 3:15) и то на основа Себе Си като Божий Син. Тук става дума за едно ново състояние. Не че Израел е окончателно отхвърлен. В Матей 17 четем, че Човешкия Син ще издигне Царството Си в святост. Но първоначално църквата е заела мястото на Израел като Божие свидетелство на земята.

Това ни се дава по-точно в Матей 18. Решението на въпросите за реда (поведението, дисциплината) вече не е в синагогата (Йоан 9:22, 34), а в църквата. И авторитета на църквата се дължи на факта, че тя се събира в името на Господа Исуса Христа и Той самият е сред събраните. Ясно се вижда, че тук Господ говори за времето след Своето възнесение. Когато беше на Земята той решаваше всички въпроси. В Матей 16 видяхме, че още я няма църквата, а тепърва трябва да се изгради. А в 1 Коринтяни 12, 13 и други места ни поучават, че на Петдесетница Господ е започнал да съгражда църквата.

Матей 18:20 е единственото място в Новия завет, където Господ обещава да бъде сред Своите. Той наистина е обещал да бъде при всеки вярващ. Но това е нещо съвсем друго. Той иска да бъде в тяхната среда така, както Той го е казал в Псалм 22:22 – „**Всред събранието ще те хваля.**” Ето защо тук като предварително условие за Неговото присъствие се казва, че те са събрани в Неговото име. Той обещава на учениците си, че когато се събират в Неговото Име, Той ще бъде между тях.

Тъй като този цитат понякога се употребява неправилно, добре ще бъде да се подчертае правилността на гореказаното. И трябва да имаме предвид, че правилното значение на даден текст можем да разберем само тогава, когато четем и

други места в Библията, които са свързани с него. Един отделен текст не доказва нищо. С един цитат бихме могли да „докажем“ всичко, каквото искаме, и за съжаление това често се случва.

В цялата 18 глава на Матей, Господ дава наставления да действаме в Дух на смирение и благодат. След стих 15 се описва случай, когато някой брат съгреша спрямо мен самият. И какво да сторя, когато моите усилия за благодат са безуспешни. Има една инстанция, към която мога да се обърна – Църквата, която Сам Господ Исус е съградил върху себе си и има право да решава всички въпроси между братята. Когато тя вземе дадено решение на Земята, върже или развърже, то това се признава на Небето. И ако постъпва в зависимост, то Отец, Който е на Небесата, ще ѝ даде това, за което Го моли. За да бъде ясно и разбираемо за учениците върху какво се основава това обещание, Господ добавя: „**Там, където са събрани двама или трима в Мое име, и аз съм посред тях.**” Ако църквата е събрана в името на Господа Исуса, то и Той е сред тях, и нейното решение е облечено в Неговия авторитет (сравни 1 Коринтяни 5:4, 5). Ако двама или повече вярващи живеят на различни места и се уговорят в един и същи час да се молят за определено нещо, то за това не може да се приложи Матей 18: 19. Положително Бог, Който чува молитвата на всеки вярващ, ще чуе и тях. Но това няма нищо общо със стиха. И когато двама или повече вярващи се съберат с духовна цел, било за богослужение, за проповед на словото, за молитва или какъвто и характер да има събранието, то това все още не е събиране, където Исус Христос е между тях. Много повече е необходимо събранието да е в името на Господ Исус. Само тогава Господ дава обещание, че ще бъде между тях.

Следователно ние намираме две предварителни условия:

1. Да се събере църквата. В Матей 18:17 не пише коя да е църква, но определена църква. И в глава 16 се говори, че има само една църква и това е църквата на живия Бог (1 Тимотей 3:15). Вярващите, където и да живеят, са част от това църковно общество, да, те са за мен църквата. Затова апостол Павел пише до „Солунската църква”, до „Божията църква, която е в Коринт”.

Писанието не познава две или три църкви. Тук има само едно Тяло Христово. Затова абсолютна предпоставка за присъствието на Господа между двама или трима е, те да се съберат в основата на е д н а т а църква. Може би не всички от тези, които принадлежат към църквата ще дойдат. Някои може да са болни, слаби или възпрепятствани от други обстоятелства. Мнозина желаят да останат настрана, за да се съберат с някакво друго намерение или основание, отколкото това на едната църква. Те намират основанието много общо и поставят допълнителни условия за принадлежност към църквата. Но двамата или тримата събрани на това място, където принадлежат всички вярващи, дори и да са с наскърбено сърце поради факта, че са само една шепа хора, все пак биват възприети като част от Тялото Христово.

2. Второто условие е да са събрани в името на Господа. Неговото име трябва да бъде единственият център на събранието. В това име те са събрани. Той е самият Господар. Това означава, че всичко ще се урежда чрез това име Исус, т.е. не събраните ще определят как да протече срещата/сбирката, кои събирания да се състоят, как да се извършва служението, накратко казано –

всичко, което трябва да се уреди във връзка със събирането. Господ Исус трябва да определя всичко и двамата или повече, събрани в Негово име не трябва да правят нищо друго, освен да питат: „Господи, какво искаш да правя?“

Те трябва внимателно да изследват Неговото Слово и без собствени мисли, интерпретации и критики да търсят осъществяването на Неговите повеления.

Ако така са събрани вярващите, даже и да са само двама или трима, тогава са събрани в Името на Господа Исуса и Той е сред тях. Какво благословено място и каква привилегия е да бъдем такива гости на Господа! Но и каква отговорност за всеки вярващ, за това, което прави, дали заема това място при Господа или едно друго място, което сам си е избрал и където Исус не е сред Своите Си!

Не ни ли напомня Матей 18:20 за Мястото, което Господ е избрал, за да постави там Своето Име (Второзаконие 12)? И тук намираме като обозначение (белег) на мястото на събиране – „Името“. Синът на живия Бог, Който от мъртви грешници прави „камъни“ (Петър=камък, канара) и с такива камъни съгражда Своята църква (Матей 16:18; 1 Петрово 2:4-5), иска Неговата църква да се събира в Неговото име, с което Той свързва присъствието си. И тук отново имаме едно място за събиране на всички, които принадлежат на Исус.

5. ПОКЛОНЕНИЕ В ДУХ И ИСТИНА

При сравняване на Матей 18:20 с Второзаконие 12 се явява въпроса дали и в двата случая се мисли за същото място. Във Второзаконие се мисли за географски определено място – Йерусалим. Така ли е в Матей 18:20? Отговора ни дава Йоан 4:20-26.

В разговора с Исус самарянката разбира, че Той е пророк, след като Исус разкрива живота ѝ. Затова тя го пита относно големия спорен въпрос между юдеи и самаряни: къде трябва да се кланят на Бога – на хълма Сион или на хълма Геразин. Естествено в смисъла на Стария завет това място беше Йерусалим. Но тогава във връзка със старозаветното богослужение Бог казва, че чрез Неговото идване на Земята всичко ще се промени. Понеже Израел го отхвърли, той загуби обещаните благословения на Земята и Господ разпростря Своето работно поле по целия свят (Матей 13:38), от който събира Своята църква (Матей 16:18). Тя няма земни, а духовни благословения; самата тя е небесно и духовно тяло, понеже е основана върху Един, който умря на Земята; изградена върху възкръсналия прославен Исус Христос, истинния Бог, Святия Дух, който живее в нея (1 Коринтяни 3:16). Вярващите, които са от църквата, не познават Бога само като Господ (Йехова), но като Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, който също е станал техен Бог и Отец; те са приели Дух на осиновение, чрез който викат: Авва Отче (Ефесяни 1:17; 3:14; Йоан 20:17; Римляни 8:15).

Така тяхното поклонение ще придобие съвсем друг характер. Те ще се покланят на Отца в Дух и истина.

„В Дух“ е разликата в характера на поклонението. Вече не по земен начин, който съответства на земните мисли на човека - определено място на Земята; храм, построен от най-ценни и скъпи материали; служение, в което човек може да даде

най-доброто и най-висшето, което притежава; в чудесна музика и скъпо облекло, или накратко – служение, при което земният човек се приближава до Бога, сякаш Божиите мисли са земни.

По-нататък истинските Божии поклонници трябва да се приближават до Бога в пълното съзнаване на това, кой и какво е Той. Бог е Дух, и с новия живот, който е приел истинският поклонник в своето предаване (Йоан 3:5-8) е в състояние да се приближи до Бога, не вече чрез външни неща, които са най-вече в образи на небесни неща (Евреи 9:13), но по един духовен начин.

„В истина”, иска да каже в съответствие с това, което Бог им изяви от себе си. Следователно вече не както стоеше израилтянина спрямо Йехова: „Защото вие не сте пристъпили до планина осезаема и пламнала в огън, нито до тъмнина и буря, нито до тръбен звук и глас на думи; такъв щото ония, които го чуха, се примолеха да им се не говори нито дума; и т.н. (Евреи 12:18-20, но както едно дете стои пред своя баща. **„Бащата търси такива”**. (Йоан 4:23; Римляни 8:15; Йоан 3:1) “такива иска Отец да бъдат поклонниците му”.

Това изменение се изтъква и в посланието към евреите 13:10-16. Цялото послание третира разликата и отношението между закона, свързаното с него богослужение и личността на Исус като съдържание и център на християнското богослужение. И резултата е, че във всяка глава старото, което е земен пример за Небесния Господ и на Неговата служба, изчезва, и остава самият Господ Исус: **„Исус Христос е същият вчера, днес и до века”** (Евреи 13:8).

От това в глава 13:10 се прави заключението, че тези, които служат в скинията – една служба, при която достъпът до Бога не е бил открит (Евреи 9:8), нямат право да ядат от християнския олтар. От него могат да ядат само онези, **„които имат чрез кръвта на Исуса дръзновение да влязат в светилището”** (Евреи 10:19).

Който иска да бъде при Господа, (Святият Дух приема това от всеки вярващ като нещо естествено) трябва да бъде или в небето, или „извън лагера” – това означава извън системата на земното богослужение (9:12). От глава 13:12 безсъмнено разбираме, че за вярващите юдеи, към които беше отправено посланието – Йерусалим беше лагерът, градът, който при стария ред беше мястото, **„което Бог бе избрал, за да пребъдва тук Неговото име”**. Сега за всички, които се събират в Неговото име – центъра е Господ Исус. Това е съвсем различно служение от всяко служение в старозаветен дух.

В Евреи 13:10 Святият Дух загатва за дела на жертвите, (жертва за греховете или ястията), които имат право да ядат само свещениците, евентуално със семействата си, или благодарствената жертва да се яде от всеки израилтянин, който е чист (Левит 6:9 до 7:38). Една част от тази благодарствена жертва беше за Бога и се нарича **”хляба на Йехова”** (Левит 3:11). Останалата част беше за жертвоносителя и за свещеника, или за всеки израилтянин, който беше чист. И олтара, върху който се принасяше жертвата, се нарича **„Трапеза Господна”** (Малахия 1:2-14).

Християнският олтар също се нарича **„Господна трапеза”** (1 Коринтяни 10-21). Това не е случайно. В Стария Завет няма пример, който повече да се покрива с Господната вечеря, както ни е представена в 1 Коринтяни 10, с благодарствената жертва и свързаната с това пълна жертва (Изход 29:19-33; Левит 8:31).

В 1 Коринтяни 11 се вижда Господната вечеря в нейното първоначално значение, която Господ ни е открил – приемане на символите на хляба и виното за възпоменание на Спасителя, който умря за нас. „**Правете това за мое възпоменание**”. Затова тук всичко е лично и най-важно е личното състояние и отговорността на всеки един от нас.

В 1 Коринтяни 10:16-22 ни се представя една съвсем друга страна на Господната вечеря. Тук виждаме Христа като принесена жертва на олтара и който приеме символите хляб и вино, има общение с всички свои вярващи събрата и с Бога. Първо тук се споменава за кръвта, за да се покаже, че извършеното примирително дело е единствената основа, чрез която може да се извърши това общение. По този начин общението се поставя на най-първо място – всичко лично изчезва.

В стих 16 виждаме, че когато ние пием от чашата, имаме общение чрез Христовата кръв. Не само аз имам това общение, но всички „ние”, вярващите. Също така е и с хляба. Всички вярващи, които вземат Господната вечеря, имат в общението на Кръвта и Тялото на Господа, а също и общение помежду си. Това изрично се подчертава в стих 17: „ние”, мнозината, сме един хляб, едно тяло. Това означава, че когато заедно вземаме Господна вечеря, ние явно изразяваме, че в общението чрез Кръвта и Тялото заедно всички вярващи образуваме един ХЛЯБ, едно ТЯЛО ХРИСТОВО.

В следващите стихове обаче се говори, че е възможно да се свържат тези святи неща с несвяти. Въз основа на юдейския олтар и олтара на езичниците апостолът посочва, че тези, които ядат от жертвата, имат общение с олтара, с Бога, на когото се принасят жертвите. И той прави сериозно предупреждение – „**Не може да пиете и от господната чаша, и от демонската! Не може да участвате в Господната трапеза, и в бесовската! Или искаме да подбудим Господа към ревност? Ние по-силни ли сме от него?**” Сериозни думи, които трябва да ни изпълнят със страхопочитание и да ни дадат да разберем колко важна за Бога е святостта на Господната трапеза.

В тази част видяхме, че Господната вечеря трябва да бъде взета в осъзнаване, че ние сме едно с всички вярващи, че с приемането на виното и хляба оповестяваме, че ние всички образуваме Тялото Христово, че това трябва да се празнува на Господната трапеза, отделена от всичко, което е в разрез с това. Не са ли това същите думи както в Матей 18:20? И тук се събират вярващите в осъществяване единството на събиране на Господната трапеза, където Господ е домакинът, където Той решава кой има право да заеме място и как да протекат нещата, където Той самият е център и сърце на събранието. Едно място за събиране на църквата, което е не само за вземане на Господна вечеря (1 Коринтяни 10:26-22 и 11:18-22), но и за събиране за богослужение (14:23).

6. СЪБИРАНЕ ВЪВ ВРЕМЕ НА УПАДЪК

Църквата, Божият дом, която ще бъде съградена от Господ Исус с живи камъни, е без всякакво петно. Матей 16, 18:1; Петрово 2:4-7. Как може от ръцете на Божия Творец да излезе нещо несъвършено?

Но в 1 Коринтяни 3:9-17 се говори също за Божия дом, сторителят на който е Павел. Той е положил основата и това е добра основа. След него други трябва да строят върху нея и трябва да внимават как изграждат. Това е Божият Дом, поверен на люде, които трябва да дадат отчет за своето дело и то трябва да се изпитва чрез огън – Божието средство за изпитание. Резултатите от това изграждане виждаме в християнството. Една сграда, строена не само от живи камъни, но в по-голямата си част от мъртъв материал. Както винаги, така и тук човекът отсъстваше и развали това, което Бог му бе поверил.

Павел вече предупреди: „**Всеки сам нека внимава как гради на нея**”. Той като изкусен строител е поставил добра основа – Исуса Христа. А сега други да дойдат, за да строят тази основа. И това е възможно по три начина: Когато се вземе добър материал – злато, сребро, скъпоценни камъни или материали, които ще устоят на огъня. Който гради с тези материали, ще получи награда. Но може да се гради и с непригоден материал – дърво, сено, слама. При изпитанията те ще изгорят и построеното ще бъде унищожено. Строителят няма да получи заплата и сам той ще се избави „**като през огън**”. Неговото служение е било напразно и той ще се яви с празни ръце пред Бога. Много по-лошо е обаче, когато се строи по третия начин. При него основата е нестабилна, строежът – цялостно застрашен и в един момент построеното се срива. Страшен съд ще дойде върху тези строители: „**Който разваля Божия храм, него Бог ще развали; защото Божият храм е свят (който храм сте вие), и вие сте такива**”.

В първото послание към Тимотей виждаме Божия храм в началното му величие и святост. Така, както беше строен от Павел и други верни братя. Въпреки предсказания от пророците грозещ упадък (1 Тимотей 4:1), все пак се споменават насоките и основите на истината и се дават наставления как да се процедира с вярващите (3:15).

В последното послание, което е писал Павел – второто послание към Тимотей, състоянието е дълбоко променено. Бог е допуснал вече злото да се разпростре дотолкова, че трябваше да бъдат дадени наставления как да постъпва вярващият при тези обстоятелства. Тук вече намираме (2 Тимотей 2:16-18) разрушаващите строители от 1 Коринтяни 3. Навлезли са християни на думи (2 Тимотей 3:5). Всички, които са от Азия се отвърнаха от Павел (1:15) и при първата му защита като затворник всички го оставиха (4:16).

В Деянията на апостолите 2:42-47 се казва, че всички вярващи бяха още заедно и съгласно глава 5:13 никой не смееше да се присъедини към тях. За всеки се знаеше дали е вярващ, или не. Всеки, който изповядваше вярата, беше християнин. Сега това вече не е така. Как да се познае вярващият, кой е Христов, когато всички живеят всред упадък?

Божият отговор гласи: „**Господ познава Своите си**” (2 Тимотей 2:19-23). Човек не ги познава. Той не е в състояние да разбере кои от покаяните се са новородени. Но това не е и необходимо. Това може да се предостави на Него, Който изследва човешките сърца. Каква утешаваща, успокоителна мисъл! Ако аз не зная за тези, които се наричат християни, дали са наистина такива, то при Господа няма неизвестност. Той не забравя никого.

Но това съвсем не иска да каже, че сега аз трябва непременно да постъпвам така, като че ли нищо не се е променило. Упадъкът е настъпил и аз трябва да държа

отговорност за постъпките си. Мога и трябва да предоставя Бог да прецени кои са Негови от всички, изповядали вярата си. Светият Дух казва: „**Всеки, който изповяда Господното Име, да отстъпи от неправдата**” (стих 19).

В следващите стихове се казва какво обхваща това. Намирацията се на Земята Божий Дом се сравнява с един голям дом, в който съдовете са не само златни и сребърни, но и дървени и глинени. Едните са за почетна употреба, а другите – за непочтена. Не мога да напусна този дом. Тогава би трябвало да отпадна от християнството и да стана юдеин или езичник. В дома трябва да се очисти от тези съдове на непочтеност, за да бъде съд за почтена употреба, осветен, полезен на стопанина, приготвен за всяко добро дело. След външното очистване от всяка нечистота, следва вътрешното („**Но отбягвай младежките страсти**”), и тогава обединението с „**тези, които призовават Господа с чисто сърце**”.

Трябва добре да забележим, че тук не пише: Християни на думи са съдове за непочтена употреба, а вярващите – за почтена. Положително има златни и глинени съдове, но мерилото за преценка дали съм съд за почтена употреба, или не, се дава само така: „**ако някой се очисти**”.

Във 2 Тимотей 2 не се говори за противоположността вярващи-невярващи, а за противоположността верни слуги-неверни такива. Виж стих 2 (верни човечи), стих 3 (добър войник), 4-6; 11-13; 15-18 и т.н. В цялата глава само два пъти се говори за вярващи, поне се загатва, че са вярващи (естествено Павел, Тимотей и всички, които с чисто сърце призовават Господа са вярващи, но тук не става дума за тях). А в стих 10 се говори за избраните и тук само за това, че делото на апостолите е за тяхна полза, като че ли чрез това те получават спасението. Следователно, те се споменават само като пример за вярна служба. И след това в стих 19: „**Господ познава своите си**” ни показва, че ние, които се наричаме християни, не трябва да преценяваме дали са вярващи, тъй като ние не можем да преценим, а не е и необходимо. За нас важи отличителната черта дали те са отстъпили от всяка неправда; това за нас е доказателство, че някой е вярващ, тъй като това могат да направят само вярващи.

В стиховете 16-18 не се казва, че Именей и Филет или всички, които чрез тях бяха заблудени, са невярващи, а че тяхното служение е разяждащо, следователно те са неверни слуги и вярата им е извратена. Това значи, че те са напуснали истината на християнството. Също така в стиховете 20 до 26 не се говори за вярващи и невярващи, а за верни и неверни изповядващи, за съдове за почтена и такива за непочтена употреба.

Не е въпроса от какъв материал е направен съдът, а дали е за почтена употреба. А съд, който не е очистен, не е почтен. Един златен или сребърен съд, който е замърсен или е бил в боклука, не може да бъде за почтена употреба, ако го внесем неочистен къщи. Той не е за почит на дома и няма да го поставиш в хубавата си гостна. Съд за почтена употреба е очистен съд. Касае се не какво действие извършва Светият Дух в грешника, а каква е отговорността на един човек, който се нарича християнин. Който се очисти, ще бъде верен слуга. Името на неговия Господ ще се прослави и той ще стане съд за почтена употреба.

Дали между съдовете, които не се очистват, има вярващи, или не, е нещо, което не ни засяга. Това преценява Господ, понеже „**Той познава Своите си**”. Ние можем да бъдем убедени във вярата заедно с много други вярващи, за което може

само да благодарим на Господа, че са вярващи, но и да съжаляваме, че те остават във връзка със съдовете за непочтена употреба и се превръщат в такива. Бог може да ги употреби за някои добри дела, но съгласно стих 21 само тези, които са се очистили от непочтените съдове, ще бъдат годни за всяко добро дело.

Трябва да отбележим, че първо се споменава външното очистване и чак тогава вътрешното. Ние сме склонни да кажем: „Щом вътрешно сме далечни на злото, то външното очистване не е така важно”. Но Бог поставя именно него на първо място. Като помислим ни става ясно защо. Ако не сме послушни по отношение на външното очистване, то как тогава ще се очистим вътрешно? А колко е трудно в нечиста обстановка да останеш вътрешно чист, а дори да се очистиш! Ужасно е също да си външно очистен, но вътрешно нечист. Това е наистина лъжовно.

След очистването следва положителната страна: **„И заедно с тези, които призовават Господа с чисто сърце следвай правдата, любовта, мира”** (стих 22). Това са чудесни неща – плодове на Святия Дух, към които трябва да се стремим. Но е хубаво да не правим това сами, а с други, които призовават Господа с чисто сърце. Кой са тези се разбира от обяснението по-горе. Това са съдовете за почтена употреба, които са се отделили от съдовете за непочтена употреба и са се очистили вътрешно. Нека помислим. Как може някой без да има живот от Бога да бъде **„приготвен за всяко добро дело”**? Един невярващ също би се опитал да се очисти вътрешно. Но ние трябва да се запитаме дали тази личност има живот от Бога или не. Много често ние казваме, че не е възможно някой сам да очисти себе си. Но може ли Бог да предприше нещо на Своите чада, което те да не могат да изпълнят? Новия живот в нас и осветеният от Святия Дух разум могат да различат къде има живот и къде смърт, и то не само чрез изповед. Защото предявяването на някакво знание трябва да се докаже през време на упадъка (Ездра 2:18). **„Покажи ми вярата си без дела, но аз ще ти покажа вярата си от делата си”** (Яков 2:18). От изповед пред Христа, свързана с преобразяване във вярата и с дела на вярата, положително може да се познае от опитни вярващи дали има живот. Ако в даден случай не може да се прецени, **„Господ познава Своите Си”**. Тогава не бива да даваме окончателна „присъда” дали дадено лице е спасено или не, но пък не можем да погледнем на него като на съд за почтена употреба (Ездра 2:59-63).

Така отделени от всичко, което е нечисто и свързани с тези, които призовават Господа с чисто сърце, можем да следваме Неговите напътствия. Ние сме направили крачка към Него, излизайки от света (стана Евреи 13:13). Ние винаги можем да се завърнем към това, **„което бе в началото”** (Йоан 1:1; 2:7, 24; 2 Йоан 5:5-6). Ние можем да се съберем чрез Святия Дух в името на Господа Исуса Христа и така да се наслаждаваме на Неговото чудесно присъствие в нашата среда, дори когато сме само двама или трима (Матей 18:20). Ние можем да възвестим смъртта Му докато дойде Той (1 Коринтяни 11:26); да упазим Неговото Слово и да не се отречем от Неговото име, като упазваме заповедите Му (Откровение 3:8-11). Неговото чудесно обещание гласи: **„Ето ида скоро; дръж здраво това, което имаш, за да ти не отнеме никой венеца”** (Откровение 3:11).

Дори във време на упадък има място за събиране на Божиите чада – място, където се събират тези, които призовават Господа с чисто сърце, на основата на е д

Място за срещане на вярващи

н а т а църква, извън света, на Господната трапеза, където Господ Исус Христос е сред Своите Си.